

han ikke kan gaa ind paa Forslaget under Nr. 5, men derimod paa Forslaget under Nr. 6, vil jeg sige, at det gjør mig ondt, men Forslaget under Nr. 6 er jo saaledes affattet, at man ogsaa ved Hjælp af det kan komme ned til 20 pSt., og jeg vil tillade mig at gjentage, at denne Lov ikke vil faae nogen Betydning i Livet, hvis ikke Regjeringen vil gaa ned til 20 pSt., og det høie Thing vil indrømme dette. Jeg har ikke stor Lyst til at staa her i Thinget og tale specielt for den Egns Fordel, som jeg repræsenterer; men det er min Overbevisning, at nogen finansiel Begunstigelse vil Staten ikke komme til at vise os, selv om man fastsætter Garantifonden til 20 pSt. af Anlægssummen. Statens Rentegaranti er, som sagt, i dette Tilfælde en ren Formalitet.

Tauber: Det maa være mig tilladt i al Nærhed at udtale mig imod, hvad der fremkom fra den høitærede Ministers Side, at det indføres som Regel at paalægge de sjællandske Egne at stille en saadan Forstærkningsfond eller overhovedet stille en saadan Sikkerhed, at Staten derved faar fuld Betryggelse for, hvad den yder. Det forekommer mig, at der ligger en Uretfærdighed deri, naar Staten har ydet saa betydelige Bidrag til andre Landsdeles Jernbaner. Jeg har derfor troet, at, selv om den ærede Minister ikke skulde anse de 20 pSt. for at være fuldt betryggende i ethvert Tilfælde, bør man dog blive staaende herved, og det er ogsaa af den Grund, at jeg, saaledes som det ogsaa er bleven udtalt af den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Det. Hansen), maa holde paa, at, naar man her er gaaet ind paa en Forstærkningsfond, skal det ikke dermed være Meningen, at enhverjohmhelst sjællandsk Jernbane skal finde sin Understøttelse fra Statens Side under denne Form; men jeg vil opfordre det høie Thing til at stemme for Forslaget under Nr. 5 af en vis Retfærdighedsfølelse mod Sjællænderne, saa at ogsaa disse kunne faae blot nogen Understøttelse til deres Baner fra Statens Side.

Indenrigsministeren (Lobiesen): Det forekommer mig dog, at det vilde være ret ussikkert, om det eneste Punkt, som staaar mellem Udvalget og Regjeringen i denne Sag, paa dette Lovforslags Omraade kunde finde en lykkelig Afvikling gjennem det Kompromisforslag, som findes under Nr. 6. Jeg har ved at kunne modtage et Forslag som det under Nr. 6, hvor der findes et Spillerum mellem 25 pSt. og 20 pSt., selvsølgelig givet tilkjende, at det senere vil blive taget under Overveielse, hvorvidt man, navnlig naar det sjællandske Jernbaneselskab skulde finde sig opfordret til at trække sig tilbage fra sit Tilbud, da vilde kunne sætte Forstærkningsfonden til 20 pSt. eller lade den stige noget høiere eller endelig fastholde 25 pSt. Det forekommer mig, at jeg ad

den Vej har vist det ærede Udvalg og Thinget al den Smødelommen paa dette Omraade, som man billigvis kunde forlange, og jeg maa henstille, om det ikke, da det er det eneste Punkt, der staaar Regjeringen og Thinget imellem, maatte kunne være henfigtsmæssigt, at forlige sig om dette Forslag. Jeg skal selvsølgelig for mit Vedkommende kun udtale, at naar jeg har gjort denne Indrømmelse, har jeg dermed ikke villet indrømme, men tværtimod modsætte mig at ville tage 20 pSt., dette Beløb engang for Alle slaæet fast; thi Følgen deraf kan, hvad man end vil sige, blive, at det betragtes saaledes, at 20 pSt. herefter er Normen for Forstærkningsfonden. Dette vil jeg ikke gaa ind paa, og jeg maa derfor søge det forandret. Jeg vilde meget beklage, om man, naar man efter min Mening saa let strax kunde forene sig om en Form for Lovforslaget, hvorved der var fuld Samstemning mellem Thinget og Regjeringen, da ikke vilde gjøre det.

G. Petersen: Maa jeg netop i Genhold til den ærede Ministers Udtalelse fraraade at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 6. Den ærede Indenrigsminister udviklede, hvorledes han troede, at det sjællandske Jernbaneselskab vilde kunne støtte denne Bane og det Beløb, som man antog, at det sjællandske Jernbaneselskab vilde komme til at udrede, var saa høist ubetydeligt, saavel i Forhold til det Maaemaal, hvori det i allerhøiestedigste Tilfælde kunde blive det paalagt, som ogsaa i Forhold til den Fordel, det sjællandske Jernbaneselskab kunde faae af denne Bane. Naar vi paa andre Omraader beskæftige os med Baner, som Staten skal yde Bidrag til, yde vi disse i Reglen under den Forudsætning, at det er Jernbaner til Statens Jernbaner, og at man indirekte har ganske betydelig Fordel af dem. Det er i dette Haab og denne Forventning, at man bidrager til dem. Men det er ganske vist, at, hvis man vil vedtage det af den ærede Indenrigsminister dog paa en Maaade nødtvungent tiltraadte Vædringsforslag, saa lægger man derved et stærkt Tryk paa det sjællandske Jernbaneselskab til aldeles at undbringe sig nogetjohmhelst Bidrag. Naar det her bliver udtalt i Salen og godkjendt, at Ministeren har at vælge mellem 25 pSt. og 20 pSt., ene og alene af Genhyn til, om det sjællandske Jernbaneselskab vil offre det Beløb, som det dog moralsk, — skulde man tro, — var forpligtet til, idet der gives det betydelige Fordele og tilføres det en betydelig Trafik, saa er det vist, at vi i dette Dieblit ved at vedtage Forslaget, sætte en Præmie for, at det sjællandske Jernbaneselskab af al Kraft skal modsætte sig at give nogetjohmhelst Bidrag. Det er kun for ikke at stille denne Præmie ud, at jeg vil tilraade at forkaste begge de under Nr. 5 og 6 stillede Vædringsforslag.

Ordføreren (Høgshro): Jeg vil blot